

Tumor, ne Timor

LSV, Pokret socijalista, SNS, DS, „Dosta je bilo – restart“, SRS, „Dveri“, SNP, DSS, „Nova stranka“, LDP, SDPS... Na kraju ovog spiska na kom je 12 političkih organizacija stoje tri tačke jer nismo ubeđeni da je tom nizu kraj kada se kao zajednički imenilac uzme njihovo sve češće pojavljivanje u gradskoj javnosti i samim tim na stranama našeg lista.

Svima koji makar ovlaš prate politiku jasno je i zašto: bliže se lokalni i pokrajinski izbori; za najviše godinu dana imaćemo drugačiji sastav odbornika u Skupštini grada, te nova/stara lica kao naše predstavnike u vojvođanskom parlamentu.

Sudeći po početku duge predizborne kampanje tokom koje ćemo se, sa svih strana, naslušati priča o kvalitetnijem životu u Pančevu i Srbiji – u pristupu stranačkih aktivista građanima takođe neće biti promena. Matrica je usvojena odmah po pojavljivanju višestranačja u našoj zemlji: poenta je što masnije opljunuti političku konkurenciju i na taj način steći simpatije sludnog biračkog tela, a sopstveni program, ako tako što postoji, reklamira se tek u crticama.

U ovom smislu donekle se od ostalih razlikuju „restartovci“ Saše Radulovića: njihovo ponavljanje mantrе o ukidanju „parazitskog sistema“, u okviru kog svako ko dođe na vlast zapošljava zaslužne partijske aktiviste gde i kako stigne, stvarno zvuči kao osveženje, jaka potencijalna injekcija slabašnom budžetu države. Ali, da sačekamo da vidimo da li će oni biti u prilici da svoje zamisli sprovedu u delo i, što je još važnije, da li će misliti isto kada se, eventualno, nađu na pozicijama...

Oni što su trenutno na njima tek će da nas „časte“ – otvaraće parkinge, otkrivati okrečene fasade, zatrpavati rupe na putevima, otpušavati zakrčene cevi, čistiti lišće, saditi cveće i drveće... Biće šarmantni...

Ovaj tekst vam dođe nešto kao „meteorološko“ upozorenje: stiže, poput zaglušujuće snežne lavine, strašna oratorska galama. Ako vam to više odgovara – začepite uši. Ili se, oguglali na obećanja i „šarm“ političara, opustite i opservirajte ih. Kao i u egzotičnim zemljama poput Istočnog Timora, sasvim dobar kriterijum da odlučite koji broj, odnosno naziv političke organizacije na izborima treba zaokružiti, može da bude i

titula najbenignijeg lažova.

Malignih nam je prekoviše.

– Mirko, pazi metak!

– Hvala, Slavko, spaso si mi život!

Ovaj dvojac hrabrih omladinaca beše paradigma života u Titovoj Jugoslaviji. Tada je negovan odnos s bližnjima, a pojmovi poput „milicija“, „državna vlast“, „šef“, „direktor“..., izgovarani su sa strahopoštovanjem, po ćoškovima i kuloarima. To nije valjalo jer smo, kasnije saznasmo, na čelu države imali komunističkog diktatora.

Danas svako govori (ili laje) onoliko koliko misli da sme. Totalna anarhija. Tabloidi kažu: sada nemamo diktatora ali vlast je korumpirana, a policajci se ne razlikuju od kriminalaca. Zbrka.

Tu maglu u glavi, metodom poistovećivanja sa starijima, preuzeše naši omladinci. Inovativni, kakva svaka mladost jeste, smisliše kako da doskoče sistemu: kad god je interna frka u školi (kao ovih dana), kada imaš težak kontrolni ili, pazi nesreće, kada „profani“ zaključuju ocene – anonimno prijavi da je ispod učionice postavljena bomba. Bum!

Ma, kakav „bum“, ništa od njega, ali država mora da reaguje na ozbiljne pretnje poput ove: ona angažuje znatne resurse da bi prijava bila proverena, prekidaju se časovi, učenici i osoblje izlaze iz zgrade... Malim „genijalcima“ koji su uzbunili pola grada ne pada na pamet da, pored toga što maltretiraju najbližu okolinu, istovremeno potencijalno čine i uslugu pravim kriminalcima; takvi su u prilici da vršljaju Pančevom jer su im budući, vrlo verovatno, saborci, „očistili“ teren za akciju.

Kako preduprediti takvo ponašanje učenika? Trebalo bi da se podrazumeva izbacivanje dokazanih „terorista“ iz škole. Dalje, njihovim roditeljima mora se odrezati žestoka „globa“; nikada nisu kriva deca, već tate i mame koji ne umeju da ih vaspitaju. Država koja ima sistem takve mlade veselnike šalje i na obavezne sastanke s psiholozima i pedagogima...

Mirko i Slavko, a posebno legitimni bombobacač Boško Buha, ostaše zbunjeni: da li su se oni za ovo borili?

Siniša Trajković